

Emanuel Borcescu e reprezentantul tipic al generației sale, tânărul de după Parazitii și Academia Cațavencu al României postceaușiste și postiliesciene, încă cinică dar lipsită de isteria catastrofică a anilor nouăzeci, republica colorată și veselă de după republica bananieră. Emanuel Borcescu ironizează în primul rând pictura, pictura înțeleasă ca loc de reprezentare al demn-de-reprezentabilului, oglindă și ditiramb al puterii, prostituată de lux a fiilor cei mai iubiți ai nației. Apoi trece la această Românie a anilor douămii care și-a găsit (în sfârșit!) elitele mult căutate în anii nouăzeci, după chipul și asemănarea sa, pe baza principiului de toate pentru toți. Becali și Patapievici, Ștefan Bănică junior și Băsescu, persoanele cele mai diferite cu puțință, dar personaje - branduri intens marketate -, surpinzător de asemănătoare. Aceeași fascinație în masă, același respect confuz al mulțimii isterizate și contrariate care repetă numele aproape liturgic, care-i iubesc și detestă în mod sado-masochist pe cei cărora le-a încredințat (în aproximativă cunoștință de cauză) viitorul patriei. Anatomia puterii și structura relației dintre personaj și publicul său țintă e aproape interschimbabil, fie că e vorba de Patapievici și intelectualii României, fie că e vorba de Becali și căpșunarii aceleiași României.

Ilustrarea vizuală aleasă de Emanuel Borcescu e cea a kitschului verde neaoș și adorabil în extremul său, kitschul sufrageriilor, bibelourilor și cartierelor rezidențiale, kitschul lipsei de măsură a societății românești.

Cosmin Costinaș

Catalogul 32 *Romanian Painters*, H'art Gallery, Bucharest, December 2005, p. 239